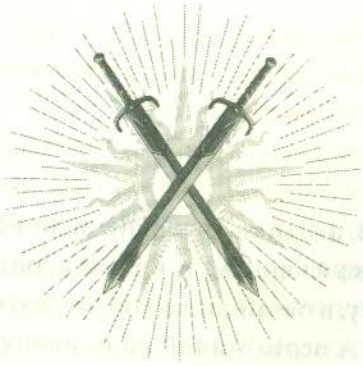

РОЗДІЛ 1

Озеро було зачарованим. Щодо цього не було жодних сумнівів.

По-перше, лежало воно тут-таки, біля входу в заляту долину Кум Пукка, долину таємничу, завжди оповиту туманом, славетну чарами й магічними явищами.

По-друге, досить було просто глянути.

Площина води була глибокою, насиченою й незаймано синьою, воістину наче відшліфований сапфір. Була вона гладенькою, наче дзеркало, такою, що верхівки масиву І Уїтва¹ у віддзеркаленні виглядали красивіше, ніж у реальності. Від озера віяло цілющим холодом, а величній тиші не порушувало ніщо, навіть плюскіт риби чи крик водного птаха.

Лицар отямився від зачудування. Але замість продовжити шлях по хребту узгір'я, повів коня вниз, до озера. Його наче притягувала магнетична сила чародійства, що дрімало там, унизу, на дні, у безодні вод. Схарапуджений кінь ступав серед розкришених скель, тихим форканням подаючи знак, що магічну ауру відчуває й він.

З'їхавши до самого низу, на пляж, лицар спішився. Тягнучи скакуна за трензеля, наблизився до крайки води, де дрібна хвиля грала між кольоровою рінню.

Сів навпочіпки, захрустівши кольчугою. Полохаючи мальків, рибок малесеньких і живих, наче голки, набрав води в складені долоні. Пив обережно й поволі, від крижано-холодної води дерев'яніли губи і язик, віддавало в зуби.

Коли він зачерпнув знову, долетів до нього звук, що пронісся поверхнею озера. Він підвів голову. Кінь зафоркав, наче підтвердивши, що почув те й він.

Лицар прислухався. Ні, то була не ілюзія. Те, що він чув, було співом. Співала жінка. Навіть, скоріше, дівчина.

Лицар, як усі лицарі, вихований був на піснях бардів і лицарських романах. А там у дев'яти з десяти випадків дівочий спів чи крики були принадою, а лицарі, які йшли на відлуння, регулярно потрапляли в пастки. Нерідко — у смертельні.

Але цікавість перемогла. Лицареві, врешті-решт, було лише дев'ятнадцять. Був він дуже відважний і дуже нерозсудливий. Славетний першим, відомий був отим другим.

Він перевіряв, чи добре ходить у піхвах меч, після чого потягнув коня й рушив пляжем у напрямку, звідки долинав спів. Далеко йти не довелося.

Берег тут був завалений ератичними валунами, темними, вигладженими до блиску, наче іграшками велетнів, недбало кинутими сюди або й забутими тут після закінчення забави. Деяке каміння лежало у водах озера, чорніло під прозорою поверхнею. Деяке виступало над поверхнею, омиване хвилями, і виглядало наче хребти левіафанів. Але найбільше каміння лежало на березі, від пляжу ген до лісу. Частина зарилася в пісок, лише трохи над ним здіймаючись, так що про справжні розміри валунів можна було лише здогадуватися.

Спів, який лицар почув, долинав саме з-поза тих, прибережних каменів. А дівчина, яка співала, залишалася невидимою.

¹ Один із найвищих масивів серед гір Вельсу.

Він потягнув коня, тримаючи його за мундштук і ніздрі, аби той не форкав і не іржав.

Одяг дівчини спочивав на одному з каменів, занурених у воду, пласкому, наче стіл. Сама вона, гола й занурена по пояс, милася, плюскаючись і приспівуючи при тому. Слів лицар не розпізнав.

І не дивно.

Дівчина — він би голову на те заклав — не була людиною з плоті й крові. Свідчило про це худеньке тіло, дивний колір волосся й голос. Хлопець був упевнений, що якби вона озирнулася, він би побачив великі мигдалеві очі. А якби відгорнула зі скроні попелясте волосся, то точно помітив би гострі, шпичасті кінчики вушної раковини.

То була мешканка Фаері. Фея. Одна з Тілвіт Тег. Одна з тих, кого пікти й ірландці звали Даойне Ші, Народом Пагорбів. Одна з тих, кого сакси звали ельфами.

Дівчина на мить перестала співати, занурилася по шию, заперхала й надзвичайно по-простацьки вилаялася. Утім, рицаря це не обдурило. Феї, як воно всюди відомо, уміли лаятися по-людськи. Куди гірше за конюхів. До того ж такі прокляття часто були вступом до якихось злостивих жартиків, любов'ю до яких феї славилися — наприклад, збільшити комусь носа до розмірів огірка-насінника або зменшити комусь чоловічу гордість до розмірів бобового зернятка.

Лицар не мав потреби ні в першому, ні в другому. Він приготувався вже тихенько відступити, аж раптом його зрадив кінь. Ні, не його власний жеребчик, утримуваний за ніздрі: він поводився спокійно й тихенько, наче миша. Зрадив його кінь феї — ворона кобила, яку лицар спершу й не помітив поміж валунами. Тепер смолисто-чорна кобилка вдарила копитом об каміння й привітально заіржала. Жеребчик лицаря трусонув головою й ввічливо відповів. Аж відлуння по воді пішло.

Фея вистрибнула з води, на мить демонструючи лицареві милі для ока округлості. Кинулася до скелі, на якій лежав її одяг. Але замість того, щоб підхопити якусь там сорочку

й скромно прикритися, ельфійка вхопила меч і зі скреготом видобула з піхов, справляючись із залізом на диво вміло. Тривало те коротку мить, по якій фея присіла — навпочіпки чи на коліна, ховаючись у воді аж по ніс і виставивши над поверхнею випростану руку з мечем.

Лицар отямився, відпустив вуздечку й зігнув коліно, стаючи на мокрий пісок, бо відразу зрозумів, кого він тут зустрів.

— Слався, — забелькотів він, простягаючи руку. — То велика для мене честь... Величезна, о Володарко Озера. Меч той я прийму...

— А може б, ти підвівся та відвернувся, га? — Фея вистромила рота над водою. — Може б, ти перестав вирячуватися й дозволив мені вдягнутися?

Він послухався.

Чув, як вона хлюпає, виходячи з води, як шелестить одягом, як тихенько лається, натягаючи його на мокре тіло. Він же дивився на чорну кобилу з шерстю гладенькою та лискучою, наче крило ворона. Беззаперечно, був то кінь шляхетної породи, беззаперечно, швидкий, наче вітер. Беззаперечно, зачарований. Беззаперечно, мав жити у Фаері, як і його володарка.

— Можеш озирнутися.

— Володарко Озера...

— І назватися.

— Я Галахад з Каер Беніку. Лицар короля Артура, володаря замку Камелот, володаря Літнього Краю, а також Думнонії, Дифнейнта, Повіссу, Дифеду...

— А Темерія? — урвала вона його. — Реданія, Рівія, Едірн? Нільфгард? Ці назви говорять тобі хоча б щось?

— Ні. Я ніколи про них не чув.

Вона стенула плечима. У руці, окрім меча, тримала чоботи й сорочку, випрану й викручену.

— Так я й думала. А який нині маємо день року?

— Нині, — він роззявив рота, геть здивований, — друга повня по Бельтану... Володарко...

Чим уважніше він на неї дивився, тим більше втрачала вона чарівну ауру, тим більше людською й звичайною робилася, майже ординарною. Утім, він знав, що вона не така, не може такою бути. Не зустрічають ординарних дівчат біля підніжжя І Уїтва, в околицях Кум Пукка, які голими купаються в гірських озерах і перуть закривавлені сорочки. Неважливо, як ця дівчина виглядає, але земною істотою вона бути не може. І все ж Галахад уже цілком вільно й без побожного остраху дивився на її мишасте волосся, яке зараз, коли висохло, лисніло, на його здивування, пасмами сріблясто-білої сивини. На її худі руки, малий носик і бліді вуста, на її чоловічий одяг трохи дивного крою, пошитий із незвичної тканини з небувало щільним плетением. На її меч дивної конструкції і з дивним орнаментом, що аж ніяк не скидався на парадну іграшку. На її босі ноги, обліплені засохлим піском із пляжу.

— Для ясності, — відізвалася вона, тручи стопою об стопу. — Я не ельфійка. А чародійка, чи то фея, я... трохи нетипова. Е-е-е... та хіба й зовсім нею не є.

— Насправді шкода.

— І чого тобі шкода?

— Кажуть... — Він почервонів і затнувся. — Кажуть, що феї, коли їм випаде зустріти юнаків, ведуть їх до Ельфланду й там... Під кущем ліщини на ковдрі з моху наказують із собою поєднатися...

— Розумію. — Вона швидко глянула на нього, після чого відкусила добрячий шмат від ковбаси.

— Щодо Країни Ельфів, — сказала, проковтнувши шмат, — то якийсь час тому я звідти втекла й зовсім не поспішаю туди повертатися. А щодо поєднання на ковдрі з моху... Схоже, Галахаде, ти й справді натрапив не на ту Володарку, що треба. Утім, красно дякую тобі за добрі наміри.

— Володарко! Я не хотів образити...

— Не виправдовуйся.

— Усе через те, — пробелькотів він, — що ти чарівно красива.

— Дякую знову. Але все ж так воно не станеться, як тобі бажається.

Вони деякий час мовчали. Було тепло. Сонце стояло в зеніті, приємно нагрівало каміння. Легенький вітерець збрижив поверхню озера.

— Що значить... — відізався раптом Галахад дивно екзальтованим голосом. — Що значить спис зі скривавленим вістрям? Що значить і чому страждає Король із пробитим стегном? Що значить панна в білому, яка несе Грааль, срібну тарілку?..

— А ти все ж, — перервала вона його, — добре почувалешся?

— Я тільки запитую.

— А я твого запитання не розумію. То якийсь умовний па-роль? Сигнал, за яким розпізнають утаємничених? Поясни, будь ласка.

— Не зумію.

— Тоді навіщо ти питав?

— Бо це... — Він затнувся. — Ну, коротко кажучи... Один із наших не запитав, маючи okazію. Язик у роті в нього зав'яз чи, може, хлопець застидався... Не запитав, і через те була купа неприємностей. Тож ми тепер завжди питаємо. Про всяк випадок.

* * *

— У цьому світі є чародії? Ну, знаєш, ті, які практикують магію. Маги. Відаючі.

— Є Мерлін. І Моргана. Але Моргана зла.

— А Мерлін?

— Середньо.

— Знаєш, де його знайти?

— Аякже! У Камелоті. При дворі короля Артура. Я саме туди їду.

— Далеко?

— Звідси до Повіссу, до річки Гафрен, потім за течією Гафрену до Глевуму, над морем Сабріни, а звідти вже близько до рівнин Літнього Краю. Усього якихось десять днів їзди...

— Задалеко.

— Можна, — він зробив паузу, — трохи скоротити шлях, поїхавши крізь Кум Пукка. Але то заклята долина. Там страшно. Живуть там І Дінан Бах Тег, злостиві карлики...

— А ти що, меч носиш для краси?

— А що з мечем проти чарів поробиш?

— Поробиш, поробиш, не бійся. Я відьмачка. Чув колись? Ех, звісно, що не чув. А твоїх карликів я не боюся. Серед гномів у мене чимало знайомих.

«Ну аякже», — подумав він.

* * *

— Володарко Озера?

— Мене звати Цірі. Не називай мене Володаркою Озера. То викликає в мене не найкращі асоціації. Так мене звали вони, у Країні... Як там ти назвав ту країну?

— Фаері. Або ж, як звуть її дріди, Аннун. А сакси кажуть «Ельфланд».

— Ельфланд... — Вона накрила плечі отриманим від нього піктським картатим пледом. — Я там була, віриш? Увійшла до Вежі Ластівки й бац — уже була серед ельфів. І власне вони так мене називали. Володаркою Озера. Те мені навіть подобалося спочатку. Я тим пишалася. До тої миті, як зрозуміла, що в тій країні, у тій вежі й над тим озером, ніяка я не Володарка, а тільки в'язень.

— Чи це там ти, — не витримав він, — поплямувала сорочку кров'ю?

Вона довго мовчала.

— Ні, — сказала нарешті, а голос її, здалося, трохи затремтів. — Не там. А ти уважний. Що ж, від правди не втечеш, нема чого ховати голову в пісок... Так, Галахаде. Останнім часом я її плямувала досить часто. Кров'ю ворогів, яких я вбивала. І кров'ю близьких, яких намагалася рятувати... І які помирили на моїх руках... Чому ти так на мене дивишся?

— Не знаю, чи ти божество, чи панна смертна... Чи ти одна з богинь... Але якщо ти мешканка земної юдолі...

— До справи, будь ласка.

— Я хотів би, — очі Галахада розгорілися, — почути твою історію. Чи захочеш розповісти мені її, Володарко?

— Вона довга.

— Маємо час.

— І вона не дуже добре закінчується.

— Не вірю.

— Чому?

— Ти співала, коли купалася в озері.

— Ти спостережливий. — Вона відвернулася, стиснула губи, а обличчя її раптом скорчилося й стало некрасивим. — Так, ти спостережливий. Але дуже наївний.

— Розкажи мені свою історію. Прошу.

— Що ж, — зітхнула вона. — Добре, якщо бажаєш... Розповім. Вона всілася зручніше. І він також усівся зручніше. Коні ходили край лісу, пощипуючи траву та кущі.

— Від початку, — попросив Галахад. — Від самого початку.

— Ця історія, — сказала вона за мить, щільніше загортаючись у піктський плед, — усе більше здається мені історією, що не має початку. Тож я не впевнена, чи вона взагалі скінчилася. Мусиш ти про те знати: страшенно переплуталося в ній минуле з майбутнім. Один ельф розповідав мені навіть, що воно як із тим змієм, який ухопився зубами за власний хвіст. Той змій, знай, зветься Уроборос. А те, що він кусає свій хвіст, значить, що коло замкнулося. У будь-якому моменті часу криється минуле, теперішнє та майбутнє. У кожному моменті часу криється вічність. Розумієш?

— Ні.

— Нічого.